

RÓNAI-BALÁZS ZOLTÁN

Ballada a Király utcában

*Hej, a Király utcában a vendégség sosem ér véget.
Annyira mindegy, tél vagy nyár: olaszok, dánok, svédok,
angolok, írek, németek és oroszok, meg néha Faust,
s rájuk a homlokzatról halkan perreg a hollokausz,
s rájuk a homlokzatról halkan perreg az Oh, Budapest
is very nice, beautiful place. – Én itt értem célegyenest.
Itt, a Király utcában vittem déltájt tegnap a vég-
ső leleményt, az utolsó értéktárgyunk bíra elé.
Bő harminc deka volt, grammonként majdnem 100 HUForint,
régi ezüst cigarettadoboz, reklámzacskóban. Amint
ballagtam, körülöttem nappali, színes szó-denevér
rajzott száz, internetsőnel, s én, egyszál néma legény,
elrágódtam a pörköltzagban a kéklő gondolaton:
30 rongy, s egy hétre nem indul a csőd nevű marhavagon.
Nem hívogattak a pincérek be az illatozó kanaánba.
Bár nem is éreztem magam éhesnek, csak a számba
ült a magány-íz, mint fásult karalábé-torzsák.
Áldjon az ég, te Hazám, ó szép Magyarország.*

Az ország-úton

*Most neked dőlünk be,
most te csinálod velünk
ebben a kátyúban, az ország-úton,
míg Európa aszfaltot önt ránk
és kompatibilisek leszünk.
Nincs napszak, de a fény eloson.
Én is elvágódok
a homlokom mögül, ahol lakom,
lassacskán ketten egyedül.*